

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy Petra Mikeše a soudců Milana Podhrázkého a Jitky Zavřelové v právní věci žalobkyně: **Mgr. I. S.**, zast. Mgr. Lukášem Zajícem, advokátem se sídlem Vítkova 247/7, Praha 8, proti žalovanému: **Krajský úřad Středočeského kraje**, se sídlem Zborovská 81/11, Praha 5, proti rozhodnutí žalovaného ze dne 13. 6. 2022, čj. 069387/2022/KUSK, o kasační stížnosti žalobkyně proti rozsudku Krajského soudu v Praze ze dne 1. 6. 2023, čj. 51 A 79/2022-54, ve znění opravného usnesení ze dne 11. 10. 2023, čj. 51 A 79/2022-66,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **s e z a m í t á .**
- II. Žalobkyně **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení.
- III. Žalovanému **s e** náhrada nákladů řízení **n e p ř i z n á v á .**

O d ů v o d n ě n í :

I. Vymezení věci

[1] Nejvyšší správní soud se v tomto rozsudku zabýval přípustností kasačních námitek podle § 104 odst. 4 s. ř. s. a tím, zda je napadený rozsudek Krajského soudu v Praze přezkoumatelný.

[2] Městský úřad Březnice (dále „správní orgán I. stupně“) rozhodnutím ze dne 25. 4. 2022, čj. 1778/2022/MUBREZ/SÚ/BJor, zamítl žádost žalobkyně (dále „stěžovatelka“) ze dne 8. 3. 2022 o obnovu řízení o dodatečném povolení stavby „*kolna, sklad a hobby dílna k rekreační chatě*“, které správní orgán I. stupně zastavil usnesením ze dne 16. 1. 2020, čj. 261/2020/MUBREZ/SÚ/LDus (dále jen „usnesení o zastavení řízení“). Proti

tomuto rozhodnutí podala stěžovatelka odvolání, které žalovaný v záhlavní označeným rozhodnutím zamítl a rozhodnutí správního orgánu I. stupně potvrdil.

[3] Stěžovatelka následně podala proti rozhodnutí žalovaného u krajského soudu žalobu, který ji v záhlaví uvedeným rozsudkem jako nedůvodnou zamítl.

[4] Krajský soud uvedl, že stěžovatelka v žádosti o obnovu řízení pouze tvrdila, že plná moc pro I. M. nebyla udělena v mezích zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, a že jí proto nemělo být doručeno usnesení o zastavení řízení. Neuvedla však, proč má za to, že jde o skutečnost, která byla v době řízení o dodatečném povolení stavby neznámá, proč ji nemohla uplatnit dříve a proč by měla odůvodnit jiné řešení otázky posuzované v tomto řízení. Tvrzené vady plné moci navíc nepředstavují důvod pro obnovu řízení. Rozsah zmocnění představuje procesně právní otázku. Obnova řízení však neslouží k nápravě nesprávného právního hodnocení. Nadto z plné moci ze dne 2. 1. 2019 vyplývá, že se zmocnění vztahovalo na kompletní řízení o dodatečném povolení stavby a na všechny úkony s tímto řízením spojené, tedy i na doručování písemností. Usnesení o zastavení řízení bylo proto správně doručeno zmocněnkyni stěžovatelky. Důvody uváděné stěžovatelkou v žádosti o obnovu řízení proto nemohou představovat důvod pro obnovu řízení.

[5] Krajský soud dále uvedl, že stěžovatelka pomíjí otázku včasnosti žádosti. Správní orgány založily své závěry o nepovolení obnovy řízení též na tom, že v době podání žádosti stěžovatelce uplynula tříměsíční subjektivní lhůta podle § 100 odst. 2 správního řádu. Stěžovatelka se totiž o vydání usnesení o zastavení řízení dozvěděla nejpozději z rozhodnutí ze dne 11. 2. 2020, jímž bylo v návaznosti na ukončení řízení o dodatečném povolení stavby nařízeno její odstranění. V době podání žádosti, tj. 8. 3. 2022, proto nemohla subjektivní lhůtu dodržet. Tyto závěry stěžovatelka nezpochybňuje. Dokonce sama přiložila k žalobě dopis ze dne 28. 5. 2020, ve kterém I. M. vyčítá, že jí nevyrozuměla o doručení usnesení o zastavení řízení. V době jeho sepisování tak musela vědět, že I. M. usnesení o zastavení řízení bylo doručeno. Musela proto vědět i to, nakolik doručení tohoto usnesení kolidovalo s rozsahem plné moci. Nejpozději v první polovině roku 2020 tak měla poznatky o skutečnostech, které označovala v žádosti z 8. 3. 2022 za důvod pro obnovu řízení. Prekluzivní tříměsíční subjektivní lhůtu proto promeškala. I kdyby tedy mělo být usnesení o zastavení řízení doručeno stěžovatelce, jak ta tvrdí, a i kdyby šlo o relevantní důvod pro obnovu řízení, nebylo by možné obnovu řízení povolit.

II. Obsah kasační stížnosti

[6] **Stěžovatelka** v kasační stížnosti předně podrobně rekapituluje dosavadní průběh řízení. Dále poukázala na to, že 6. 1. 2023 znovu požádala o dodatečné povolení stavby. Správní orgán I. stupně řízení o žádosti zastavil usnesením ze dne 26. 1. 2023, čj. 504/2023/MUBREZ/SÚ/LDus. Toto usnesení žalovaný zrušil rozhodnutím ze dne 9. 3. 2023, čj. 035963/2023/KUSK, z důvodu, že žádost stěžovatelky z 6. 1. 2023 měla být projednána jako žádost o nové rozhodnutí podle § 101 písm. b) správního řádu.

[7] Namítá, že otázka, zda došlo k řádnému doručení usnesení o zastavení řízení, je otázkou skutkovou. Pokud by bylo prokázáno, že jí usnesení nebylo řádně doručeno, šlo by o novou skutečnost mající zásadní vliv na posouzení řešené otázky. Plná moc z 2. 12. 2019,

pokračování

kterou zmocnila I. M., nezahrnovala zmocnění k přijímání doručovaných písemností či k podávání opravných prostředků. Plná moc byla udělena z důvodu, aby I. M. vypomohla při zajišťování a dokládání podkladů technického rázu. Usnesení o zastavení řízení mělo být doručeno stěžovateli. Pokud si nebyla vědoma existence usnesení o zastavení řízení, nemohla se proti němu nijak bránit a rozporovat plnou moc.

[8] Zastavení řízení nemohla předvídat. V souladu s informací od správního orgánu I. stupně totiž doložila 30. 12. 2019 alespoň passport stavby. Správní orgán I. stupně proto jednal v rozporu se závaznými pokyny, které jí sdělil na osobní schůzce 16. 9. 2019. Nesplnil svůj slib o dodatečném prodloužení lhůty k předložení požadované dokumentace, a proto došlo k zastavení řízení. Tuto skutečnost krajský soud nevypořádal. Správní orgány a krajský soud se nevypořádaly s námitkou podjatosti úředních osob. Správní orgány rovněž dostatečně neodůvodnily svá rozhodnutí, neboť se omezily na strohá konstatování o nedostatečnosti projektové dokumentace. Krajský soud se touto skutečností nezabýval, přestože ji stěžovatelka namítala. Krajský soud uvedl chybně datum plné moci 2. 1. 2019, přestože je z 2. 12. 2019. Výzvu k odstranění nedostatků žádosti obdržela stěžovatelka, nikoliv I. M. Nesprávně proto vyložil skutkový stav. Pokud byla žádost ze dne 6. 1. 2023 posouzena jako žádost o nové rozhodnutí podle § 101 písm. b) správního řádu, měla být takto posouzena i žádost o obnovu řízení z 8. 3. 2022.

[9] **Žalovaný** se ke kasační stížnosti nevyjádřil.

III. Posouzení Nejvyšším správním soudem

[10] Nejvyšší správní soud posoudil kasační stížnost a dospěl k závěru, že není důvodná.

III.1 Nepřípustné kasační námitky

[11] Podle § 104 odst. 4 s. ř. s. platí, že *kasační stížnost není přípustná, opírá-li se jen o jiné důvody, než které jsou uvedeny v § 103, nebo o důvody, které stěžovatel neuplatnil v řízení před soudem, jehož rozhodnutí má být přezkoumáno, ač tak učinit mohl.*

[12] Nejvyšší správní soud ze spisu krajského soudu zjistil, že stěžovatelka v žalobě (ani v jiném podání, které by bylo učiněno v žalobní lhůtě) nenamítala, že zastavení řízení o dodatečném povolení stavby nemohla předvídat, neboť v souladu s informací od správního orgánu I. stupně doložila 30. 12. 2019 alespoň passport stavby, že správní orgán I. stupně jednal v rozporu se závaznými pokyny, které jí sdělil na osobní schůzce 16. 9. 2019, že nesplnil svůj slib o dodatečném prodloužení lhůty k předložení požadované dokumentace, a proto došlo k zastavení řízení, a že žádost o obnovu řízení o dodatečném povolení stavby z 8. 3. 2022 měla být posouzena jako žádost o nové rozhodnutí podle § 101 písm. b) správního řádu.

[13] Protože stěžovatelka výše uvedené námitky neuplatnila v řízení před krajským soudem, přestože tak učinit mohla, jsou tyto námitky nepřípustné podle § 104 odst. 4 s. ř. s. Nejvyšší správní soud se jimi proto nezabýval.

III.2 K přezkoumatelnosti napadeného rozsudku

[14] Stěžovatelka namítá, že se krajský soud nevypořádal se skutečností, že správní orgán I. stupně jednal v rozporu se závaznými pokyny, které jí sdělil na osobní schůzce 16. 9. 2019. Správní orgány a krajský soud se také nevypořádaly s námitkou podjatosti úředních osob. Správní orgány rovněž dostatečně neodůvodnily svá rozhodnutí, neboť se omezily na strohá konstatování o nedostatečnosti projektové dokumentace. Tím se krajský soud nezabýval.

[15] Nejvyšší správní soud se s ohledem na obsah kasační argumentace zabýval tedy předně tím, zda je napadený rozsudek krajského soudu přezkoumatelný. Nepřezkoumatelnost rozhodnutí krajského soudu je vadou, ke které je Nejvyšší správní soud povinen přihlížet i bez námítky (§ 109 odst. 4 s. ř. s.). Vlastní přezkum rozhodnutí soudu je totiž možný pouze za předpokladu, že napadené rozhodnutí splňuje kritéria přezkoumatelnosti. Tedy, že se jedná o rozhodnutí srozumitelné, které je opřeno o dostatek relevantních důvodů, z nichž je zřejmé, proč krajský soud rozhodl tak, jak je uvedeno ve výroku rozhodnutí (rozsudky NSS ze dne 4. 12. 2003, čj. 2 Ads 58/2003-75, č. 133/2004 Sb. NSS, ze dne 18. 10. 2005, čj. 1 Afs 135/2004-73, č. 787/2006 Sb. NSS, nebo ze dne 14. 7. 2005, čj. 2 Afs 24/2005-44, č. 689/2005 Sb. NSS). Přezkoumá-li krajský soud rozhodnutí žalovaného, které nebylo přezkoumání způsobilé, zatíží vadou nepřezkoumatelnosti i své rozhodnutí (rozsudek NSS ze dne 13. 6. 2007, čj. 5 Afs 115/2006-91).

[16] Nejvyšší správní soud podotýká, že stěžovatelka v žalobě nevznesla námitku podjatosti úředních osob podle § 14 odst. 3 správního řádu. I kdyby se proto správní orgány námitkou podjatosti nezabývaly, nebránila by tato vada v přezkumu správních rozhodnutí v rozsahu uplatněných žalobních bodů (usnesení rozšířeného senátu NSS ze dne 8. 3. 2011, čj. 7 Azs 79/2009-84, č. 2288/2011 Sb. NSS). Předmětem rozhodnutí správního orgánu I. stupně a žalovaného v nyní projednávané věci zároveň nebyla otázka dostatečnosti projektové dokumentace (tedy otázka řešená v rámci řízení o dodatečném povolení stavby), nýbrž to, zda je dán důvod pro povolení obnovy řízení o dodatečném povolení stavby. Je proto liché tvrzení stěžovatelky, že se správní orgány omezily na strohá konstatování o nedostatečnosti projektové dokumentace. Správní orgány naopak ve svých rozhodnutích srozumitelně a řádně odůvodnily, proč nelze vyhovět žádosti stěžovatelky o obnovu řízení. Vadou nepřezkoumatelnosti, která by mohla následně zatížit vadou nepřezkoumatelnosti také rozsudek krajského soudu, tak netrpí.

[17] Jde-li o napadený rozsudek, krajský soud nepochybil, pokud se nezabýval tvrzením, podle kterého správní orgán I. stupně jednal v rozporu se závaznými pokyny, které sdělil stěžovateli na osobní schůzce 16. 9. 2019. Tuto námitku totiž stěžovatelka v řízení před krajským soudem nevznesla (bod [12] výše). To platí i pro námitku podjatosti a námitku, dle které se odůvodnění rozhodnutí správních orgánů omezilo na strohé konstatování o nedostatečnosti projektové dokumentace. Stěžovatelka v žalobě tyto námitky nevznesla a jak je uvedeno v předchozím bodě, soud se jimi nemusel zabývat ani z důvodu, že by mu bránily v přezkumu správního rozhodnutí v rozsahu uplatněných žalobních bodů. Důvody, pro které správní orgány žádosti o obnovu řízení nevyhověly, pak krajský soud řádně v rozsahu žalobních bodů přezkoumal. Napadený rozsudek je srozumitelný a vyplývá z něj, proč krajský soud žalobu zamítl. Krajský soud se vypořádal s žalobními námitkami stěžovatelky a řádně odůvodnil, proč je neshledal důvodnými. Napadený rozsudek je proto přezkoumatelný.

III.3 K ostatním námitkám

[18] Nejvyšší správní soud stejně jako krajský soud nepřehlédl, že jedním z důvodů, proč správní orgány nevyhověly žádosti stěžovatelky o obnovu řízení, bylo mj. to, že stěžovatelka podala žádost o povolení obnovy řízení až po uplynutí tříměsíční subjektivní lhůty podle § 100 odst. 2 správního řádu. Dospěly tedy k závěru, že je opožděná. Tento závěr stěžovatelka v žalobě nijak nezpochybnila. Rovněž krajský soud s ohledem na dopis ze dne 28. 5. 2020, který stěžovatelka přiložila k žalobě, dospěl k závěru (blíže viz rekapitulace v bodě [5] výše), že žádost o obnovu řízení podala stěžovatelka až po uplynutí této lhůty. I kdyby proto mělo být usnesení o zastavení řízení správně doručeno stěžovateli, jak ta tvrdí, a i kdyby šlo o relevantní důvod pro obnovu řízení, nebylo by podle krajského soudu možné obnovu řízení povolit. Tento stěžejní závěr krajského soudu stěžovatelka v kasační stížnosti nespornuje. Nenamítá například, proč žádost o obnovu řízení podala včas podle § 100 odst. 2 správního řádu nebo proč jsou závěry správních orgánů a krajského soudu ohledně opožděnosti žádosti chybné či mylné. To je pro posouzení přípustných kasačních námitek v nyní projednávané věci klíčové.

[19] Nejvyšší správní soud totiž není povinen vypořádat kasační námitky, pokud rozhodnutí krajského soudu ob stojí pouze na důvodech, které stěžovatel kasační stížností nenapadá (rozsudek NSS ze dne 9. 6. 2016, čj. 9 Azs 84/2016-22, body 11 až 13, a ze dne 31. 1. 2024, čj. 8 As 132/2022-71, *Rezidence Pavlovice Liberec*, body 22 a 23).

[20] Krajský soud založil svou argumentaci mj. na tom, že stěžovatelka podala žádost o obnovu řízení opožděně (bod [18] výše). Tento důvod byl sám o sobě dostatečný pro zamítnutí žaloby. Stěžovatelka jej však v kasační stížnosti nijak nenapadá. I pokud by proto Nejvyšší správní soud přisvědčil námitkám, že vada plné moci může představovat důvod pro obnovu řízení, že plná moc se nevztahovala na doručování, a že usnesení o zastavení řízení proto mělo být doručováno přímo stěžovateli, že uvedla důvod, proč má za to, že nedoručení tohoto usnesení představuje neznámou skutečnost, kterou nemohla uplatnit dříve, že krajský soud nesprávně vyložil skutkový stav, jestliže nesprávně uvedl že výzvu k odstranění vady žádosti o dodatečné povolení stavby obdržela zmocněnkyně a jestliže chybně uvedl datum plné moci 2. 1. 2019 namísto 2. 12. 2019, rozsudek krajského soudu by stále splňoval kritéria zákonnosti, neboť část důvodů pro zamítnutí žaloby ob stojí sama o sobě. Nejvyšší správní soud se proto touto kasační argumentací pro nadbytečnost nezabýval, protože i v případě shledání její důvodnosti by musela být kasační stížnost zamítnuta.

IV. Závěr a náklady řízení

[21] Nejvyšší správní soud dospěl k závěru, že kasační stížnost není důvodná. Kasační stížnost proto podle § 110 odst. 1 věty poslední s. ř. s. zamítl.

[22] Nejvyšší správní soud rozhodl o náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti podle § 60 odst. 1 věty první s. ř. s. ve spojení s § 120 s. ř. s. Stěžovatelka nebyla v řízení o kasační stížnosti úspěšná, proto nemá právo na náhradu nákladů řízení. Žalovanému, kterému by jinak právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti příslušelo, soud náhradu nákladů řízení nepřiznal, neboť mu v řízení o kasační stížnosti žádné náklady nad rámec běžné úřední činnosti nevznikly.

P o u č e n í: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně 28. srpna 2024

Petr Mikeš
předseda senátu